

3ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΧΑΛΚΙΔΑΣ

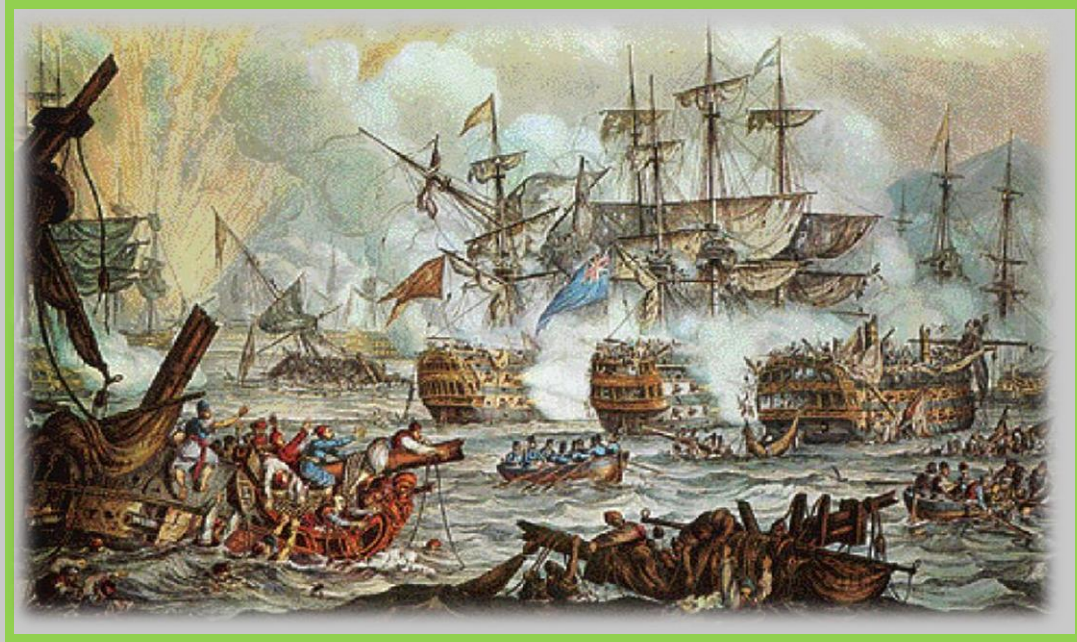
ΠΡΟΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟ ΤΟΥ
1821

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ
ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ Α'1:

ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ

ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑΣ ΓΙΩΡΓΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΓΙΩΡΓΟΣ

Οθωμανική περίοδος - Ο δρόμος προς την Επανάσταση

Η εκδήλωση της Ελληνικής Επανάστασης είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την οικονομική ανάπτυξη και πνευματική αφύπνιση των υπόδουλων Ελλήνων κατά τη διάρκεια του 18ου αιώνα. Η συσσώρευση πλούτου και η διάδοση των φιλελεύθερων και επαναστατικών μηνυμάτων της Ευρώπης στους Έλληνες οφείλεται κατά κύριο λόγο, στην ανάπτυξη της εμπορικής ναυτιλίας και υλοποιήθηκε από την τάξη των πλουσίων Ελλήνων εμπόρων που δημιουργήθηκε κατά την εποχή της τουρκοκρατίας.

Η ελληνική εμπορική ναυτιλία άνθησε από το β' μισό του 18ου αι. ευνοημένη από τη διεθνή ιστορική συγκυρία που επέτρεψε στους Έλληνες εμπόρους και πλοιοκτήτες να συμμετάσχουν στο διεθνές εμπόριο. Καθοριστικής σημασίας γεγονός αποτέλεσε η υπογραφή της Συνθήκης του Κιουτσούκ Καϊναρτζή το 1774 μετά το τέλος του Α' Ρωσοτουρκικού

πολέμου (1768-1774), σύμφωνα με την οποία οι Οθωμανοί υποχρεώθηκαν να αφήνουν τα ελληνικά πλοία με ρωσική σημαία να διαπλέουν ελεύθερα τα Στενά του Ευξείνου Πόντου. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να περάσει στα χέρια των Ελλήνων ναυτικών, υπηκόων της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, η μεταφορά των ρωσικών σιτηρών στη Δυτική Ευρώπη. Στη μόνιμη έκθεση ο επισκέπτης έχει τη δυνατότητα να δει από κοντά μία ρωσική άδεια ναυσιπλοΐας που είχε παραχωρηθεί το 1816 στο υδραΐκο πλοίο «Επαμεινώνδας» με τη χαρακτηριστική σφραγίδα του τσάρου Αλεξάνδρου Α'.

Τα πλοία που κυρίως χρησιμοποιούσαν τότε οι Έλληνες για τη διεξαγωγή του θαλασσινού εμπορίου ήταν τα μπρίκια. Πρόκειται για μικρά δικάταρτα ιστιοφόρα με εκτόπισμα 250 - 350 τόνων και εξοπλισμένα με 8 έως 16 κανόνια για την αντιμετώπιση του κινδύνου των πειρατών που τότε λυμαίνονταν τη θάλασσα της Μεσογείου. Στην έκθεση είναι τοποθετημένο το ομοίωμα του υδραΐκου ιστορικού μπρικιού «Άρης», που έπαιξε σημαντικό ρόλο στον ναυτικό αγώνα, καθώς και μία συλλογή κανονιών από πλοία εκείνης της εποχής.

Τα κέρδη που αποκόμιζαν οι Έλληνες πλοιοκτήτες από αυτές τις επιχειρήσεις ήταν τεράστια. Το μεγαλύτερο μέρος από αυτά, χρηματοδότησε την Επανάσταση. Τρία νησιά είχαν τους μεγαλύτερους εμπορικούς στόλους: η Ύδρα (186 πλοία), οι Σπέτσες (64 πλοία) και τα Ψαρά (40 πλοία).

Την παραμονή της επανάστασης, οι Έλληνες πλοιοκτήτες διέθεταν τον εντυπωσιακό αριθμό των 1.000 εμπορικών πλοίων, εκ των οποίων τα 200 περίπου τα χρησιμοποίησαν ως πολεμικά κατά τη διάρκεια της επανάστασης. Οι Ελληνικές ναυτικές δυνάμεις ήταν έτοιμες με την κήρυξη της επανάστασης να διεξάγουν τον ναυτικό αγώνα. Οι

αναμετρήσεις στη θάλασσα με τους αδίστακτους πειρατές και κουρσάρους που λυμαίνονταν τη Μεσόγειο είχαν εξασκήσει τα πληρώματα των Ελληνικών πλοίων στην τακτική του πολέμου, και κυρίως του αιφνιδιασμού. Ιδιαίτερα όμως εξασκήθηκαν οι Έλληνες ναυτικοί κατά την υποχρεωτική ναυτολόγησή τους στα πολεμικά καράβια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Σύμφωνα με το θεσμό των Μελάχηδων, όλοι οι ναυτότοποι κάθε χρόνο, ανάλογα με τον πληθυσμό τους, συνεισέφεραν άνδρες στα πληρώματα του τουρκικού στόλου. Οι αγωνιστές του 1821, είχαν εξασκηθεί με την τέχνη του πολέμου στη θάλασσα, και ταυτόχρονα γνώριζαν την τακτική και τις αδυναμίες του αντιπάλου τους, εξαιτίας της ακούσιας υπηρεσίας τους σε αυτόν.

Τρία κυρίως νησιά, Ύδρα, Σπέτσες, Ψαρά, είχαν αναπτυχθεί σε υπολογίσιμα ναυτικά κέντρα και ήταν εκείνα που πρώτα διέθεσαν τα πλοία τους για τον αγώνα της ανεξαρτησίας. Οι στόλοι των τριών νησιών μετέφεραν το επαναστατικό κλίμα σε όλα τα νησιά, ενίσχυσαν τις χερσαίες επιχειρήσεις σε παράλιες περιοχές, ανεφοδίασαν Ελληνικά φρούρια, και προπαντός δεν επέτρεψαν στους Τούρκους να μεταφέρουν στρατό και εφόδια στις επαναστατημένες Ελληνικές περιοχές.

Το βασικότερο όπλο των Ελλήνων θαλασσομάχων ήταν το πυρπολικό, με το οποίο οι αγωνιστές προκαλούσαν σοβαρές ζημιές και κυριολεκτικά τρομοκρατούσαν τους αντιπάλους τους. Ο Ψαριανός Δημήτριος Παπανικολής ανατινάζει με το πυρπολικό του το Τουρκικό Δίκροτο στη Ερεσό της Λέσβου, ο Κωνσταντίνος Κανάρης ανατινάζει την Τουρκική ναυαρχίδα στη Χίο και ένα δίκροτο στην Τένεδο αναδεικνυόμενος τελικά στον θρυλικό μπουρλοτιέρη τον οποίο έτρεμε το Τουρκικό ναυτικό. Ο Υδραίος Αντώνιος Ραφαλιάς πυρπολεί δίκροτο στις ναυτικές επιχειρήσεις της Σάμου τον Ιούλιο του 1822. Οι Ελληνικές ναυτικές δυνάμεις με επικεφαλής τον Υδραίο ναύαρχο Ανδρέα Μιαούλη αντιμετωπίζουν με επιτυχία τον Τουρκικό στόλο, τρέποντάς τον σε φυγή σε πολλές ναυμαχίες.

Η προσεκτική μελέτη της Ιστορίας του αγώνα αποδεικνύει, πέρα από κάθε αμφιβολία, ότι χωρίς το ναυτικό της επανάστασης, πέρα από κάθε αμφιβολία, ότι χωρίς το ναυτικό η επανάσταση δεν θα είχε επεκταθεί πέρα από την Πελοπόννησο, δεν θα είχε στεριώσει και δεν θα είχε επικρατήσει. Η εμφάνιση του Αιγυπτιακού στόλου στο Αιγαίο προς ανίσχυση του Τουρκικού καθώς και η προέλαση των Ιμπραήμ και Κιουταχή στη στεριά, έθεσαν σε σοβαρό κίνδυνο την υπόθεση της απελευθέρωσης των Ελλήνων.

Το μέλλον του Ελληνισμού σηματοδοτήθηκε από τις ιστορικές συγκυρίες. το κύμα του φιλελευθερισμού που μεγάλωνε στην Ευρώπη, η αλλαγή της εξωτερικής πολιτικής της Αγγλίας με τον Κάννιγκ και η αποδυνάμωση του Αυστριακού καγκελάρου Μέττερνιχ, ώθησαν τις μεγάλες δυνάμεις της εποχής σε αποφασιστικές ενέργειες για την λύση του Ελληνικού ζητήματος, υπέρ των επαναστατών, με αποκορύφωμα την περίφημη ναυμαχία του Ναυαρίνου (20.10.1827) ανάμεσα στον Τουρκο-Αιγυπτιακό στόλο και τους ενωμένους στόλους της Αγγλίας, Γαλλίας και Ρωσίας.

Η συντριπτική ήττα του Τουρκο-Αιγυπτιακού στόλου έκανε πλέον εφικτή την ιδέα δημιουργίας ενός πλήρους ανεξάρτητου Ελληνικού κράτους, ενώ κατέλυε την <<αρχή της νομιμότητας>>, που είχε θεσπιστεί από την Ιερά συμμαχία το 1815, και προστάτευε την εδαφική ακεραιότητα των μεγάλων Αυτοκρατοριών, στερώντας από τους λαούς το δικαίωμα της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Ελληνική Επανάσταση. Ο ναυτικός αγώνας του 1821

Με την κήρυξη της Επανάστασης στην Πελοπόννησο, τα ίδια εμπορικά πλοία μετατράπηκαν σε πολεμικά, ενώ εμποροκαπεταναίοι, όπως ο Μιαούλης, ο Τομπάζης, ο Σαχτούρης πρωταγωνίστησαν στις ναυτικές επιχειρήσεις. Εποπτικό υλικό που βρίσκεται στην έκθεση, πληροφορεί τον επισκέπτη για τα ονόματα των πλοίων και των καπεταναίων του τρινησίου στόλου. Αργότερα προστέθηκαν οι μικρότεροι στόλοι των υπολοίπων αιγαιοπελαγίτικων νησιών.

Ένα από τα πολυτιμότερα κειμήλια των συλλογών του Μουσείου είναι η αυθεντική επαναστατική σημαία του πλοίου του Σπετσιώτη αγωνιστή Λαζάρου Κατσιλιέρη Μουσιού, την οποία μπορεί να θαυμάσει ο επισκέπτης σε αυτήν την αίθουσα.

Τα πλοία των Ελλήνων επαναστατών με τον περιορισμένο οπλισμό, δεν ήταν σε θέση να αντιμετωπίσουν σε κανονική ναυμαχία τα πλοία γραμμής του οθωμανικού στόλου με τις δύο ή τρεις σειρές κανονιών. Οι αγωνιστές ουσιαστικά αντιπάρθεσαν στα μεγάλα πολεμικά τα πυρπολικά ή μπουρλότα, με τα οποία προκαλούσαν σοβαρές ζημιές και τρομοκρατούσαν τους αντιπάλους τους. Το ομοίωμα ενός πυρπολικού σε τομή παρουσιάζει με αναλυτικό τρόπο την κατασκευή και λειτουργία αυτού του τόσο αποτελεσματικού όπλου. Ο περίφημος πίνακας του Κωνσταντίνου Βολανάκη που απεικονίζει την ανατίναξη του τουρκικού δικρότου στην Ερεσό της Λέσβου από το πυρπολικό του Ψαριανού Δημητρίου Παπανικολή και ανήκει στη συλλογή του Μουσείου,

αποδίδει με μνημειώδη τρόπο την ήττα ενός πλοίου και την αγωνία του πληρώματός του για το επικείμενο φοβερό τέλος.

Από το 1824 και, ενώ η Επανάσταση είχε εδραιωθεί στην Πελοπόννησο, παρουσιάστηκαν τα πρώτα σημάδια της υλικής εξάντλησης και αδυναμίας του ελληνικού στόλου. Τότε η προσωρινή διοίκηση των επαναστατημένων Ελλήνων φροντίζει να ενισχυθεί ο στόλος με την αγορά δύο καινούργιων πολεμικών πλοίων. Πρόκειται για τη φρεγάτα «Ελλάς», που ναυπηγήθηκε στην Αμερική και το τροχήλατο ατμόπλοιο «Καρτερία», που κατασκευάστηκε στην Αγγλία και τα οποία κατέφθασαν στην Ελλάδα το 1826. Τα ομοιώματα των πρώτων ουσιαστικά εθνικών μας πλοίων, εκτίθενται σε αυτήν την αίθουσα.

Ναυμαχία του Ναβαρίνου

Καθοριστική για τη θετική έκβαση της Ελληνικής Επανάστασεως υπήρξε το αποτέλεσμα της ναυμαχίας της 20ης Οκτωβρίου του 1827, που έμεινε στην ιστορία ως η Ναυμαχία του Ναβαρίνου. Ο τουρκοαιγυπτιακός στόλος που είχε συγκεντρωθεί στον όρμο της Πύλου (Ναβαρίνο), υπέστη συντριπτική ήττα από τους ενωμένους στόλους Μεγάλης Βρετανίας, Γαλλίας και Ρωσίας.

Αναφορά σε αυτό το σημαντικό γεγονός της ελληνικής αλλά και της ευρωπαϊκής ιστορίας γενικότερα, γίνεται στη μόνιμη έκθεση με την παρουσίαση εφημερίδων και εγγράφων της εποχής που αναφέρονται στο γεγονός, τμημάτων πλοίων και όπλων που ανασύρθηκαν από το βυθό του Ναβαρίνου και σημαντικών εικαστικών έργων, φιλοτεχνημένων από τον Άγγλο ζωγράφο και χαράκτη George Phillip Reinagle και τον κορυφαίο Έλληνα θαλασσογράφο Κωνσταντίνο Βολανάκη.

Σπαθιά και όπλα της εποχής, προσωπικά είδη αγωνιστών όπως η πίπα και το τηλεσκόπιο του ναυάρχου Ανδρέα Μιαούλη αλλά και πίνακες ζωγραφικής και έργα γλυπτικής που εικονίζουν τους πρωταγωνιστές των ιστορικών ναυμαχιών συμπληρώνουν την παρουσίαση της ενότητας της Ελληνικής Επανάστασεως.

Ναυμαχία του Γέροντα

Η Ναυμαχία του Γέροντα ή της Μανδαλιάς ήταν ναυμαχία που έλαβε χώρα στη διάρκεια της Επανάστασης του 1821, στις 29 Αυγούστου 1824, στον κόλπο του Γέροντα (Τσάταλα), απέναντι από τη Λέρο. Η ναυμαχία έληξε με μεγάλη νίκη των Ελλήνων εναντίον του συνασπισμένου τουρκαιογυπτιακού στόλου.

Αρχηγοί του τουρκαιογυπτιακού στόλου ήταν ο Αιγύπτιος Ισμαήλ Γιβραλτάρ και ο Τούρκος Χουσρέφ Πασάς ενώ τον ελληνικό στόλο, που συνεπικουρούνταν από πυρπολικά από την Ύδρα και τις Σπέτσες, διοικούσε ο Ανδρέας Μιαούλης.

Η ναυμαχία αυτή ήταν αποτέλεσμα της συνδυασμένης δράσης του τουρκικού και του οθωμανικού στόλου στο Αιγαίο, η οποία είχε σκοπό την καταστροφή του ελληνικού στόλου και απώτερο στόχο της την επίθεση των Αιγυπτίων εναντίον των Σπετσών και στη συνέχεια την απόβασή τους στην Πελοπόννησο. Ήδη το προηγούμενο διάστημα είχαν καταστραφεί τα Ψαρά από τον τουρκικό στόλο και η Κάσος από τον αιγυπτιακό στόλο, ενώ νωρίτερα είχε καταπνιγεί η επανάσταση στην Κρήτη. Μετά την καταστροφή των Ψαρών, κινητοποιήθηκε ο ελληνικός στόλος της Ύδρας και των Σπετσών και, το καλοκαίρι του 1824, πέτυχε σημαντικές νίκες εναντίον των Τουρκαιογυπτίων: στα Ψαρά, σε

ναυμαχία στο στενό της Μυκάλης, στη ναυμαχία της Κω και Αλικαρνασσού και απέτρεψε εχθρική απόβαση στη Σάμο.

Η ναυμαχία αυτή ήταν η μεγαλύτερη της Επανάστασης του 1821. Έλαβαν σε αυτή μέρος τουρκικά, αιγυπτιακά, αλγερινά και τυνησιακά πλοία εναντίον των ελληνικών πλοίων.

Ο ελληνικός στόλος είχε αγκυροβολήσει στον μυχό (κόρφο) του Γέροντα. Ο Μιαούλης βρισκόταν σε κρίσιμη θέση καθώς από την νηνεμία τα πλοία του είχαν ακινητοποιηθεί. Ύστερα από αψιμαχίες με τον εχθρικό στόλο, όπου κάηκαν τα πυρπολικά του Παπανικολή, του Ματρόζου και του Πιπίνου, όμως βοηθούμενος από ευνοϊκό άνεμο κατάφερε να βγάλει από τον κόρφο του κόλπου τα πλοία του. Έτσι άρχισε άγρια ναυμαχία της οποίας το αποτέλεσμα οι αρχηγοί των αντιπάλων καταλάβαιναν πως θα έκρινε το μέλλον της Επανάστασης. Ο συνεχής κανονιοβολισμός των Ελλήνων προκάλεσε σοβαρές ζημιές στον οθωμανικό στόλο. Έτσι ο Μιαούλης έστειλε τα πυρπολικά. Πολλά οθωμανικά πλοία πυρπολήθηκαν, ενώ τα πυρπολικά των Υδραίων Γεωργάκη Θεοχάρη (Παπαντώνη) και Κυριάκου Βατικιώτη ανατίναξαν μια τυνησιακή φρεγάτα με σαράντα τέσσερα κανόνια. Ο οθωμανικός στόλος διασπάσθηκε και η ναυαρχίδα των Αιγυπτίων, στην οποία επέβαινε και ο Ιμπραήμ, έσβησε τους φανούς της για να περάσει απαρατήρητη από τους Έλληνες. Με το τέλος της μέρας ο τουρκοαιγυπτιακός στόλος αποσύρθηκε προς την Κω ενώ ο ελληνικός παρέμεινε στον Γέροντα.

Ναυμαχία της Άνδρου

Στις 29 Απριλίου 1825 ο Σαχτούρης με την υπό αυτού μοίρα του Ελληνικού στόλου συνοδευόμενος από τον Κολανδρούτζο και τον Αποστόλη ναυμάχησαν στην Άνδρο μαζί με είκοσι πλοία πολεμικά και οκτώ πυρπολικά εναντίον του τουρκικού στόλου τριών φρεγατών, δέκα κορβετών, και τριάντα οκτώ βρικιών και γολετών. Τα δυο πυρπολικά του Ματρόζου και Μοσιού έκαψαν μια φρεγάτα 66 κανονιών. Η φρεγάτα αυτή ήταν ναυαρχίδα, και ο Ναύαρχος αναγκάστηκε να αλλάξει καράβι. Σκοτώθηκαν δε 300 Οθωμανοί, από τους οποίους 150 πυροβολιστές. Παρομοίως ο Μπούτας με το πυρπολικό του έκαψε μια κορβέτα τριάντα τεσσάρων κανονιών. Μετά από αυτό ο Οθωμανικός στόλος διασκορπίστηκε κακήν κακώς και πήγε στην Σούδα για να σωθεί. Καθοδόν μια κορβέτα με 250 εχθρούς πιάστηκε στην Σύρο. Οι Τούρκοι συνελήφθησαν από τους Συριανούς. Συνελήφθησαν και πέντε φορτηγά γεμάτα πολεμικά είδη για την πολιορκία του Μεσολογγίου, Αυστριακής προελεύσεως.

Ναυμαχία της Ερεσού

Με το ξέσπασμα της ελληνικής επανάστασης η αναγκαιότητα δημιουργίας ενός αξιόμαχου στόλου για την από θάλασσα αρωγή και προστασία του αγώνα υπήρξε άμεση αντιληπτή. Έτσι μέσα στον επόμενο μήνα και μετά από πολλές διαβουλεύσεις των προυχόντων και караβοκυραίων των τριών κυριότερων "ναυτικών" νήσων Σπετσών, Ύδρας και Ψαρών αποφασίσθηκε. στις 17 Απριλίου, ημέρα Κυριακή, με πανηγυρισμούς η σύμπραξη και διάθεση των εμπορικών τους στόλων στον ιερό αγώνα, καλώντας με προκήρυξη ομοίως και τ' άλλα νησιά. Το παράδειγμα αυτών ακολούθησαν αμέσως τα νησιά του Σαρωνικού, οι Κυκλάδες και άλλα όπως η Κάσος. Έτσι δημιουργούνται τρεις μοίρες πλοίων καθεμιά με ναύαρχο που διορίστηκε από την κοινότητα ναυτικής νήσου.

Η έξοδος του συγκροτημένου ελληνικού στόλου στο Αιγαίο συνέπεσε με τα τραγικά γεγονότα που συνέβησαν στην Κωνσταντινούπολη και τον απαγχονισμό του πατριάρχη, γεγονότα που εξαγρίωσαν όχι μόνο τα πληρώματα αλλά και τους κατοίκους νήσων και παραλίων της Μικράς Ασίας πολλοί εκ των οποίων προσέτρεξαν να ενισχύσουν τα τσούρμα των ελληνικών πλοίων.

Αρχικά κρίθηκε αναγκαίος ο αποκλεισμός τόσο των Δαρδανελίων όσο και κάποιων σημαντικών όρμων της μικρασιατικής ακτής καθώς και η υποστήριξη των ελληνικών σωμάτων στα παραλιακά κάστρα της Πελοποννήσου. Περί τα μέσα Μαΐου μια μοίρα του ελληνικού στόλου έπλευσε προς τον Κορινθιακό Κόλπο προκειμένου ν' αποκλείσει τα κάστρα Ναυπάκτου, Ρίου και Αντιρρίου και να εμποδίσει κάθοδο των Τούρκων στην Πελοπόννησο, ενώ μια δεύτερη μεγαλύτερη μοίρα έπλευσε στο Β. Αιγαίο για τον αποκλεισμό των Δαρδανελίων. Παρά ταύτα δύο πλοία γραμμής, τρεις φρεγάτες και τρεις κορβέτες με υποναύαρχο διοικητή (ριαλάμπη) του

οθωμανικού στόλου πρόλαβε στις 22 Μαΐου να εξέλθει των στενών στο Αιγαίο.

Ναυμαχία της Τένεδου

Καταδρομική επιχείρηση δύο πυρπολικών από τα Ψαρά, με επικεφαλής τον Κωνσταντίνο Κανάρη, εναντίον του οθωμανικού στόλου που ναυλοχούσε στα ανοιχτά της Τενέδου. Η επιχείρηση έγινε τη νύχτα της 28ης Οκτωβρίου 1822 και είχε ως αποτέλεσμα τη βύθιση ενός μεγάλου εχθρικού δίκροτου ή κατ' ορισμένους ιστορικούς της υποναυαρχίδας του οθωμανικού στόλου.

Μετά την αποτυχία του να καταλάβει τη Μύκονο (11-14 Οκτωβρίου 1822), ο οθωμανικός στόλος κατευθύνθηκε προς τα Στενά του Ελλησπόντου. Όμως, οι αντίθετοι άνεμοι που έπνεαν στην περιοχή, τον ανάγκασαν να αράξει στα ανοιχτά της

Τενέδου. Νωρίτερα, είχε γίνει αντιληπτός από τους Έλληνες, όταν διερχόταν μεταξύ Ψαρών και Χίου. Η Βουλή των Ψαρών συνήλθε αμέσως και αποφάσισε να προσβάλει τον εχθρικό στόλο με δύο πυρπολικά, στα οποία τέθηκαν επικεφαλής ο Κωνσταντίνος Κανάρης και ο Φίλιππος Αντωνίου από την Τήνο. Τα πυρπολικά θα συνόδευαν δύο μίστικα (μίστικο = μικρό πειρατικό πλοίο), με καπετάνιους τους Γεώργιο Καλαφάτη και Αναγνώστη Σαρηγιάννη. Στις 27 Οκτωβρίου 1822 ο στολίσκος αναχώρησε από τα Ψαρά και την επομένη ημέρα πλησίασε τον τουρκικό στόλο.

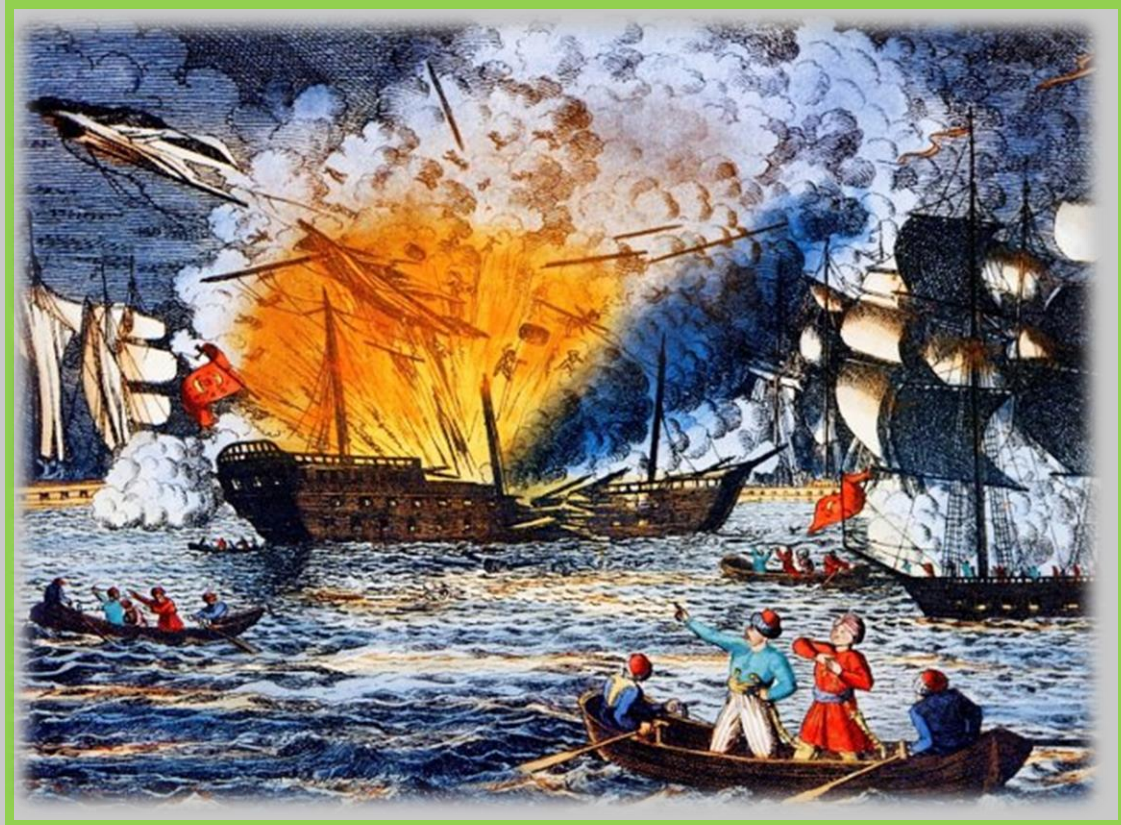
Ο νότιος άνεμος ευνοούσε την εχθρική αρμάδα και οι δύο πυρπολητές αποφάσισαν να επιτεθούν την ίδια νύχτα για να προλάβουν τυχόν απόπλου των τουρκικών πλοίων προς τον Ελλήσποντο. Πράγματι, τη νύχτα της 28ης Οκτωβρίου 1822 ύψωσαν την τουρκική σημαία για να παραπλανήσουν τον εχθρό και να πλησιάσουν ανενόχλητοι στους στόχους τους.

Πρώτος ο Κανάρης πλεύρισε ένα τεράστιο δίκροτο (πολεμικό πλοίο με δύο καταστρώματα) ή σύμφωνα με ορισμένους ιστορικούς στην υποναυαρχίδα του οθωμανικού στόλου και κόλλησε αμέσως στην πύρα το πυρπολικό του. Το πυροδότησε και αμέσως οι φλόγες τύλιξαν το μεγάλο πλοίο, ενώ η σύγχυση που ακολούθησε εμπόδισε κάθε προσπάθεια κατάσβεσης της πυρκαγιάς. Άλλοι από τους ναύτες έπεφταν στη θάλασσα για να σωθούν και άλλοι προσπαθούσαν να κατεβάσουν τις βάρκες και να φθάσουν στην παραλία. Η ταραχή στην οθωμανική αρμάδα εντάθηκε περισσότερο, όταν από το φρούριο της Τενέδου οι Τούρκοι κανονιοβολούσαν στο κενό, θέτοντας σε κίνδυνο τα φίλια πλοία, που προσπαθούσαν να διαφύγουν για να μην έχουν την τύχη του φλεγόμενου δίκροτου. Πολλά από αυτά εξόκειλαν στις απέναντι ασιατικές ακτές ή εγκαταλείφθηκαν από τα πληρώματά τους.

Λιγότερο τυχερός από τον Κανάρη στάθηκε ο Αντωνίου, που με πηδαλιούχο τον Γεώργιο Βρατσάνο πλησίασε και κόλλησε το πυρπολικό του σε ένα άλλο δίκροτο ή κατ' άλλους στη

ναυαρχίδα του οθωμανικού στόλου. Έγινε, όμως, αντιληπτό από τους Τούρκους, οι οποίοι το απομάκρυναν εσπευσμένως. Φαίνεται ότι το φλεγόμενο πυρπολικό παρασύρθηκε από τον άνεμο και πλησίασε προς την καιόμενη υποναυαρχίδα της οποίας το πλήρωμα είχε επιβιβασθεί στις βάρκες για να γλυτώσει. Σύμφωνα με την αναφορά της Βουλής των Ψαρών προς την Υπερτάτην του Έθνους Βουλή το «καιόμενον μπουρλότο... κατέπνιξεν όλαις ταις βάρκες οπού εξητούσαν να γλυτώσουν παρά της φλογός».

Μετά την πυρπόληση του τουρκικού δικρότου, τα δύο μίστικα αναγκάσθηκαν να αγκυροβολήσουν στη Σκύρο, εξαιτίας της συνεχιζόμενης τρικυμίας. Οι κάτοικοι του νησιού δεξιώθηκαν τους άνδρες τους και τέλεσαν δοξολογία για το κατόρθωμα και τη διάσωσή τους. Στις 4 Νοεμβρίου 1822 τα δύο πλοία έφθασαν στα Ψαρά, όπου έτυχαν ενθουσιώδους υποδοχής. Αντίθετα, η νέα επιτυχία του Κανάρη συνέβαλε στην κατάπτωση του ηθικού των Τούρκων. Ο οθωμανικός στόλος κατέπλευσε στην Κωνσταντινούπολη, όπου έξαλλος ο σουλτάνος Μαχμούτ Β' από τις συνεχόμενες αποτυχίες στο Αιγαίο του ναυάρχου του Καρα Μεχμέτ Πασά, διέταξε τον αποκεφαλισμό του.

Ναυμαχία του Καφηρέα

Την 21η Μαΐου 1825 ο τουρκικός στόλος υπό του Χοσρέφ Πασά εντοπίστηκε ανοιχτά της Ύδρας από την πρώτη ελληνική μοίρα που ήταν κάτω από τις εντολές του Ανδρέα Μιαούλη. Έσπευσε να τον συναντήσει και η δεύτερη ελληνική μοίρα υπό των Γεωργίου Σαχτούρη, Νικόλαο Αποστόλη και Γεωργίου Ανδρούτσου. Η συνάντηση έγινε την 23η Μαΐου έξω από το ερημονήσι Γερακούλι, στη θαλάσσια περιοχή μεταξύ Εύβοιας, Άνδρου, Κέας και Αττικής, όπου δόθηκε σκληρή μάχη στο στενό μεταξύ της Άνδρου και του ακρωτηρίου του Καφηρέα (Κάβο Ντόρο). Την εκλογή του θαλάσσιου αυτού χώρου για ναυμαχία υπέδειξαν στον αντιναύαρχο Γεώργιο Σαχτούρη οι Σπετσιώτες εξάδελφοι Ιωάννης και Αναγνώστης Κυριακός. Τριανταπέντε ελληνικά πλοία με τρία πυρπολικά αντιμετώπισαν πάνω από πενήντα τουρκικά, που συνόδευαν σαράντα φορτηγά, τα περισσότερα με ξένες σημαίες.

Κατά την έκθεση του Γεωργίου Σαχτούρη, ο οποίος επέβαινε του πλοίου «Αθηνά», η ναυμαχία άρχισε στις 9 το πρωί και κράτησε μέχρι τις 6 το απόγευμα. Κατά τις 3 μετά το μεσημέρι οι Έλληνες διέσπασαν την τουρκική παράταξη και αμέσως, σαν από σύνθημα, δύο πυρπολικά διοικούμενα από τον Υδραίιο Γιάννη Ματρόζο και τον Σπετσιώτη Λάζαρο Μουσούν, όρμησαν εναντίον της τουρκικής ναυαρχίδας «Χαζέν-Γκεμισίν» δικρότου φρεγάτας 66 κανονιών, στην οποία όμως δεν επέβαινε ο Χουσρέφ Πασά για προληπτικούς λόγους, αλλά μετέφερε το ταμείο του στόλου. Οι Έλληνες ναυτικοί ανατίναξαν την φρεγάτα, ενώ από την αριστερή πλευρά της ελληνικής παρατάξεως, το πυρπολικό του Υδραίου Μανόλη Μπούτη τίναξε μια κορβέτα 36 κανονιών. Μαζί με τη φρεγάτα χάθηκαν 800 άνδρες, μεταξύ των οποίων 150 του μηχανικού, καθώς και πάμπολλα πολεμοφόδια προοριζόμενα για το κάστρο της Πάτρας και το Μεσολόγγι, και μαζί με την κορβέτα άλλοι 300, από τους οποίους πολλοί ήταν Κοζάκοι, Αυστριακοί και Αρμένιοι. Οι απώλειες των Ελλήνων ήταν 3 νεκροί και 4 τραυματίες.

Είκοσι τουρκικά βρίκια και γολέτες κατέφυγαν στον κόλπο της Ερέτριας, και μια κορβέτα καταδιωκόμενη από 7 ελληνικά πλοία ρίχθηκε και πυρπολήθηκε από τους ίδιους τους άνδρες της στη Δελλαγράτσια της Σύρας. Πολλά μεταγωγικά (ίσως 30) έπεσαν στα χέρια των Ελλήνων. Μετά την ναυμαχία του Καφηρέα ο τουρκικός στόλος υπό του Χουσρέφ Πασά, με τριανταπέντε πλοία που του είχαν απομείνει, κατευθύνθηκε προς τον νότο, ενώ οι Έλληνες, μην έχοντας άλλα πυρπολικά για να του επιφέρουν νέα πλήγματα, τον άφησαν πλέον να φύγει.

Άποψη πλοίων από τη Ναυμαχία του Καφηρέα

Ναυμαχία του κάβο Μπαμπά

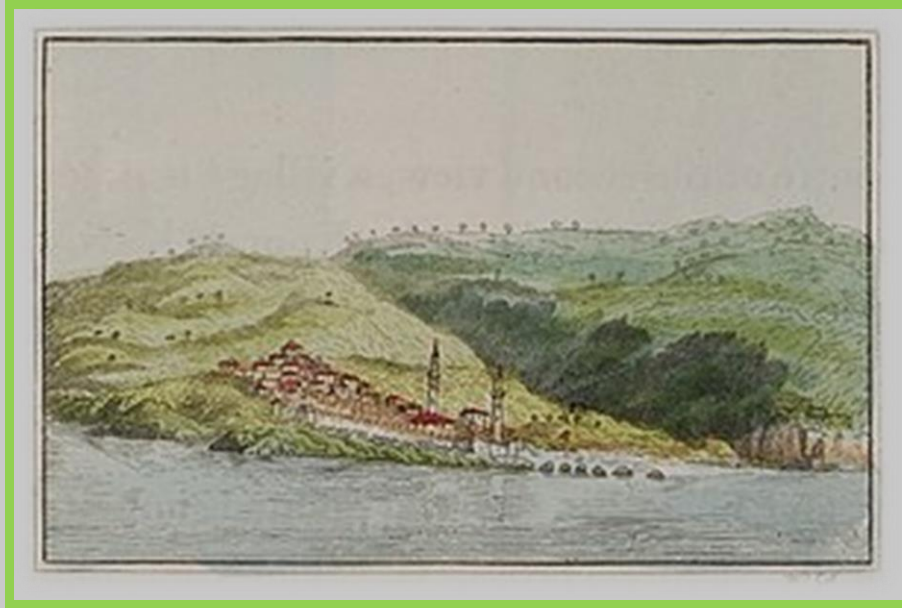
Ο Καποδίστριας το Μάη τού 1828 έστειλε μοίρα του στόλου να προστατέψει την Σάμο από αιφνιδιαστική επίθεση. Οι Τούρκοι, έπειτα από την καταστροφή τού στόλου τους στο Ναβαρίνο, δούλευαν σε όλους τούς ταρσανάδες τους να φτιάξουν καινούργια πλοία. Ο Μιαούλης μαθαίνει πως στη Μυτιλήνη ναυπήγησαν μια κορβέτα, πού θα έφευγε για τα Δαρδανέλια.

Στις 26 τού Μάη ο Μιαούλης, με τη φρεγάτα "Ελλάδα", ξεχωρίζει δυο τουρκικά πλοία, το ένα τρικάταρτο και το άλλο δικάταρτο, και βάζει πλώρη καταπάνω τους. Τα δυο τούρκικα, μπροστά στον κίνδυνο, άραξαν κάτω από το κάστρο τού κάβο Μπαμπά (αρχαίο Λεκτό), για να προστατευτούν από τα κανόνια του. Τα ρηγά νερά και οι ξέρες εμπόδιζαν την φρεγάτα να μανουβράρει για να χτυπήσει.

Ο Μιαούλης έκρινε εύλογο να καλέσει από την Σάμο τον Κανάρη με το πυρπολικό του. Στις 30 τού Μάη, προχωρά πρώτη ή φρεγάτα και αρχίζει φωτιά.

Καθώς απλώθηκε καπνός, ο Κανάρης, κάτω από πυροβολισμούς των караβιών και τού κάστρου, κολλά το μπουρλότο του στην πλώρη της κορβέτας και το ανάβει. Μα οι τουρκικές φελούκες κατορθώνουν να αποτραβήξουν το πυρπολικό. Η κορβέτα είχε για την ώρα σωθεί.

Ο Μιαούλης τότε, αδιαφορώντας για όλα, προχωρεί και της αδειάζει μια ομοβροντία με τα 32 κανόνια της μιας πλευράς της φρεγάτας του. Ή "Ελλάδα" μανουβράρει και αδειάζει μια δεύτερη ομοβροντία με τα κανόνια της άλλης πλευράς. Μία τρίτη ομοβροντία αποτελείώνει την κορβέτα. Το δικάταρτο όμως είχε γλιτώσει. Οι Τούρκοι το κάθισαν στα ρηγά. Την άλλη μέρα, αφού αλάφρωσαν το φορτίο του, το ξανασήκωσαν. Μα η «Ελλάδα» ζύγωσε και με μια μόνη ομοβροντία το βύθισε.

Άποψη του χωριού Μπαμπά καλέ στο Ακρωτήριο Λεκτό στην Τρωάδα

Ναυμαχία των Σπετσών

Η Ναυμαχία των Σπετσών ή αλλιώς Ναυμαχία του Ναυπλίου που έγινε από τις 8 έως 13 Σεπτεμβρίου 1822 ήταν μια σημαντική σύγκρουση μεταξύ Ελλήνων και Οθωμανών κατά την Ελληνική Επανάσταση του 1821. Στις 8 Σεπτεμβρίου 1822 ο οθωμανικός στόλος, προερχόμενος από τη Μονεμβασιά, κίνησε προς ανεφοδιασμό του Παλαμηδίου στο Ναύπλιο, το οποίο πολιορκούσαν από στεριάς δυνάμεις του Δημητρίου Υψηλάντου και από θαλάσσης δυνάμεις της Λασκαρίνας Μπουμπουλίνας. Εν τω μεταξύ, ο ηλικιωμένος άρχοντας των Σπετσών Χατζηγιάννης Μέξης είχε αποφασίσει να οργανώσει την άμυνα του νησιού. Στην απόφασή του αυτή τον ακολούθησαν ο γιος του Νικόλαος, οι γαμπροί του Ιωάννης Γ. Κούτσης, Δημήτριος Λάμπρου (ή Λεωνίδας) και Νικόλαος Λαζάρου, καθώς και 53 ακόμη Σπετσιώτες. Έτσι κάτω από τις διαταγές του Μέξη είχαν κατασκευαστεί τρία κανονιοστάσια με πιο ισχυρό εκείνο στην είσοδο του Παλιού Λιμανιού. Οι δυνάμεις των Οθωμανών, που αποτελούνταν από 84 πλοία υπό τον ναύαρχο Μεχμέτ Αλί Πασά, φθάνοντας στον κόλπο του Ναυπλίου βρέθηκαν αντιμέτωπες με τον στόλο των Ελλήνων

υπό τον ναύαρχο Ανδρέα Μιαούλη, ο οποίος αποτελούνταν από 56 πλοία και 16 πυρπολικά. Ο ναύαρχος του ελληνικού στόλου έδωσε διαταγή να κινηθεί ο στόλος προς το εσωτερικό του Αργολικού Κόλπου παρά την ακτή της Πελοποννήσου, για να εγκλωβίσει εκεί τους πολυαριθμότερους και καλύτερα εξοπλισμένους Τούρκους. Από κακή συνεννόηση όμως ή επειδή νόμισαν πως ο Μιαούλης ήθελε να αποφύγει τη σύγκρουση, οι πλοίαρχοι Ανάργυρος Λεμπέσης, Λεονάρδος Θεωρήης, Λάζαρος Παναγιώτας καθώς και ο Υδραίος Αντώνιος Κριεζής, αγνόησαν το σήμα του Ανδρέα Μιαούλη και αντί να τον ακολουθήσουν, επιτέθηκαν εναντίον του οθωμανικού στόλου, αιφνιδιάζοντας τόσο τον εχθρό όσο και τους συμπολεμιστές τους. Σε λίγη ώρα είχε γενικευθεί η ναυμαχία η οποία επεκτάθηκε από την ανατολική πλευρά του πορθμού και στη δυτική. Εκεί κινδύνευσαν ολιγάριθμα ελληνικά πλοία και ο μπουρλοτιέρης Ανδρέας Πιπίνος, για να τα σώσει, επιχείρησε να κολλήσει το πυρπολικό που κυβερνούσε σε ένα αλγερινό πλοίο. Η απόπειρά του δεν πέτυχε γιατί γύρω στους 50 ναύτες του αλγερινού πλοίου πήδησαν πάνω στο μπουρλότο και κατάφεραν να το αποκολλήσουν, σύμφωνα με την αφήγηση του Αντώνη Μιαούλη, γιού του Έλληνα ναυάρχου. Όλοι όμως αυτοί κήκαν από το φλεγόμενο πυρπολικό ή πνίγηκαν ενώ από τους συντρόφους του Πιπίνου πληγώθηκαν δύο ναύτες.

Η αποτυχημένη απόπειρα του Πιπίνου οδήγησε στην απομάκρυνση του κινδύνου για τα ελληνικά πλοία στη δυτική πλευρά. Στην ανατολική όμως, συνέχισε να μαίνεται η ναυμαχία για πολλές ώρες. Τα ελληνικά πλοία βοηθούσαν τα κανόνια των Σπετσών τα οποία με τις βολές τους εμπόδιζαν τους Τούρκους στο να στραφούν προς τον Αργολικό κόλπο. Καθώς ερχόταν το βράδυ, και ενώ η ναυμαχία συνεχιζόταν χωρίς ξακάθαρο αποτέλεσμα, ο ελληνικός στόλος επιχείρησε για δεύτερη φορά να χρησιμοποιήσει πυρπολικό. Με τις προτροπές «του ευπατρίδου πρεσβύτου Χατζηγιάννη Μέξη επικαλουμένου [...] πατρίδαν, θρησκείαν και τιμήν», εφόρμησε με το πυρπολικό του κατά της οθωμανικής ναυαρχίδας ο ηρωϊκός πυρπολητής Κοσμάς Μπαρμπάτσης (1792–1887). Σύμφωνα με τον ιστορικό Αναστάσιο Ορλάνδο, η προσπάθεια του Κοσμά Μπαρμπάτση να πυρπολήσει την

οθωμανική ναυαρχίδα ήταν καθοριστική για την έκβαση της ναυμαχίας, διότι η ναυαρχίδα μαζί με τον υπόλοιπο οθωμανικό στόλο υποχώρησαν αμέσως και τράπηκαν σε φυγή.

Στις 12 Σεπτεμβρίου ο εχθρικός στόλος κινήθηκε πάλι κατά του ελληνικού. Η ναυμαχία που έγινε βαθιά μέσα στον Αργολικό κόλπο, κράτησε μόλις τρεις ώρες και στο τέλος οι Τούρκοι αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν καθώς τα πυρπολικά προκάλεσαν τρόπο στους πλοίαρχους των τουρκικών караβιών.

Στις 13 Σεπτεμβρίου ο Μεχμέτ πασάς έστειλε για τελευταία φορά ένα αυστριακό πλοίο γεμάτο τροφές και πολεμοφόδια για να εφοδιάσει το Ναύπλιο. Ο Μιαούλης έστειλε τότε δύο πλοία τα οποία, ύστερα από ναυμαχία με το εχθρικό πλοίο, το συνέλαβαν.

Ο τούρκικος στόλος επέστρεψε στην Κρήτη και από εκεί (τον Οκτώβριο) επέστρεψε στην Κωνσταντινούπολη.

Η υποχώρηση του οθωμανικού στόλου σήμανε την ματαίωση των σχεδίων του για την καταστροφή των δύο ελληνικών ναυτικών βάσεων στις Σπέτσες και την Ύδρα και κατέστησε αδύνατο τον ανεφοδιασμό των Τούρκων του Ναυπλίου. Έτσι, λίγο αργότερα, το Ναύπλιο πέρασε στα χέρια των Ελλήνων αγωνιστών.

Πλοίο από τη Ναυμαχία Σπετσών

ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ, ΠΛΟΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑΣ. (κάντε κλικ στις εικόνες)

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

ΠΥΛΟΣ-Ο ΥΓΡΟΣ ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΟΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΝΑΡΗΣ

Γεννήθηκε το 1793 στα Ψαρά (αρχαία Ναυτικού) όπου και μεγάλωσε. Ήταν το μικρότερο παιδί του Ψαριανού Δημογέροντα Μιχαήλ Κανάρη και της Μαρώς (το γένος Μπουρέκα). Έμεινε πολύ μικρός ορφανός από πατέρα και έτσι άρχισε να δουλεύει σε πλοία συγγενών του, κυρίως σ' αυτό του θείου του Μπουρέκα. Αρχικά το όνομά του ήταν «Κανάρης» και τελικά έγινε Κανάρης. Όταν πέθανε ο θείος του, στου οποίου το μικρό εμπορικό πλοίο εργαζόταν, ανέλαβε καπετάνιος ο ίδιος σε ηλικία 20 ετών. Πήγε στην Οδησό για πρώτη φορά το 1820. Ήξερε για τη Φιλική Εταιρεία αλλά δεν είχε γίνει μέλος της. Όταν έμαθε ότι ξέσπασε η επανάσταση στη Μολδαβία από τον Αλέξανδρο Υψηλάντη, έσπευσε αυθόρμητα να πάρει μέρος στον πρώτο «πολεμικό στόλο» των Ψαριανών υπό τον Νικολή Αποστόλη. Από τους πρώτους μήνες ο Κανάρης ξεχώρισε για το θάρρος του και την αποφασιστικότητά του, κάνοντας επιδρομές στα μικρασιατικά παράλια ενώ κατόπιν εντάχθηκε στα πυρπολικά.

Η ανατίναξη ενός τουρκικού δικρότου στην Ερεσό από τον Δημήτριο Παπανικολή τον παρακίνησε σε ανάλογο εγχείρημα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΝΑΡΗΣ 1795 -1877 (ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ 1821)

ΑΝΤΡΕΑΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ

Ο Ανδρέας Μιαούλης γεννήθηκε στις 20 Μαΐου 1769 στην Ύδρα και το πραγματικό του επώνυμο ήταν Βώκος. Ήταν το δεύτερο παιδί του Υδραίου πλοιοκτήτη και προεστού Δημήτριου Βώκου, γόνου αρχοντικής Υδραϊκής οικογένειας, η οποία προερχόταν από τα Φύλλα, κοντά στη Χαλκίδα και ήταν εγκαταστημένη στην Ύδρα από το 1668.

Οι Βώκοι εξαιτίας διαμάχης με τον Τούρκο Γκεζαΐρ Πασά, γνωστό και ως Χαζναντράραγα, αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους και να καταφύγουν αρχικά στη Δοκό και στη συνέχεια στην ημιαυτόνομη Ύδρα. Η μητέρα του λεγόταν Ανδριανή και ήταν χήρα του Ανδρέα Βόχα ή Βοχαΐτου.

Ο πατέρας του προσπάθησε ανεπιτυχώς να του μάθει γράμματα, αλλά ο νεαρός τότε Ανδρέας στράφηκε στη ναυτιλία, στην οποία είχε δείξει ιδιαίτερη κλίση από τα εφηβικά του χρόνια.

Σε ηλικία μόλις 16 ετών και παρά τις αντιρρήσεις του πατέρα του έγινε πλοίαρχος στο οικογενειακό πλοίο. Ανέλαβε να παραδώσει σιτάρι στη Νίκαια, παραλιακή πόλη της Γαλλίας. Το κέρδος ήταν τεράστιο για την εποχή. Αμέσως μετά πούλησε

το πλοίο της οικογένειας και αγόρασε από έναν Οθωμανό της Χίου το εμπορικό πλοίο Μιαούλης. Από τότε εμφανίζεται με το επώνυμο Μιαούλης.

Για το παρωνύμιο Μιαούλης υπάρχει και άλλη εκδοχή, ότι του το κόλλησαν οι ναύτες του, όταν τους έδινε τη διαταγή «Μία ούλοι!» για να κωπηλατούν συγχρόνως.

Στη συνέχεια, και αφού η περιουσία του συνεχώς αυξανόταν, ανέθεσε στον Υδραίο ναυπηγό Μαστρογεώργη την κατασκευή ενός νέου μεγάλου εμπορικού πλοίου. Με το ξέσπασμα του Αγγλογαλλικού πολέμου ο Ανδρέας Μιαούλης απέκτησε τεράστια περιουσία διασπώντας τους αγγλικούς αποκλεισμούς.

Μιαούλης ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΛΑΣΚΑΡΙΝΑ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ

Η Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα (1771-1825) ήταν ηρωίδα της Ελληνικής Επανάστασης του 1821. Είχε καταγωγή από την Ύδρα και έζησε στις Σπέτσες. Χήρεψε δύο φορές, κληρονομώντας αρκετά καράβια, τα οποία έθεσε στην διάθεση του επαναστατικού αγώνα. Το 1818, ήταν η μόνη γυναίκα που έγινε δεκτή στη μυστική οργάνωση Φιλική Εταιρεία. Άρχισε να συγκεντρώνει όπλα και πυρομαχικά στο νησί των Σπετσών και χρηματοδότησε την κατασκευή της κορβέτας «Αγαμέμνονας», μήκους 33 μέτρων, οπλισμένης με 18 κανόνια. Για δύο χρόνια χρηματοδοτούσε το εκστρατευτικό σώμα από Σπετσιώτες και τα πληρώματα των πλοίων. Το 1821, η Μπουμπουλίνα, ως

επικεφαλής του στόλου της, ξεκίνησε να κατακτήσει το φρούριο του Ναυπλίου. Το φρούριο κατακτήθηκε μετά από σχεδόν δύο χρόνια πολιορκίας. Αναγνωρίζοντας την συμβολή της στον αγώνα η Ελληνική Πολιτεία της απένειμε μετά θάνατον τον τίτλο του Υποναυάρχου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΧΤΟΥΡΗΣ

Γεννήθηκε στην Ύδρα και ασχολήθηκε με τις ναυτικές δραστηριότητες. Πήρε μέρος στην επανάσταση του 1821 και συμμετείχε σε πολλές ναυμαχίες όπως αυτές των Πατρών, Σπετσών, Γέροντα, Σάμου κ.α. Επίσης συμμετείχε και στην επιχείρηση της Αλεξάνδρειας. Με την έλευση του Καποδίστρια διορίστηκε αρχηγός της μοίρας των ακτών της Μεσσηνίας. Γρήγορα όμως τάχθηκε με τους αντιπολιτευόμενους του.

Με τον ερχομό του Όθωνα κατατάχθηκε στο Πολεμικό Ναυτικό, έφθασε μέχρι τον βαθμό του αντιναυάρχου, ενώ διετέλεσε και διοικητής του πολεμικού ναυστάθμου του Πόρου.

Απεβίωσε στην Ύδρα το 1841 και παιδιά του είναι οι: Δημήτριος, Κωνσταντίνος και Μιλτιάδης Σαχτούρης. Δισέγγονός του είναι ο Μίλτος Σαχτούρης.

Γεώργιος Σαχτούρης

ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

https://www.youtube.com/watch?v=j_u5NfDR7AA

ΠΗΓΕΣ

- <http://www.hmmuseum.gr/>
- <https://www.wikipedia.com/>

THE END

